

8. Seznam příloh

Příloha 1 – Maroslav

Příloha 2 – Pavel

Příloha 3 – Jan

Příloha 4 – Ondřej

Příloha 5 – Michal

Příloha 6 – Vojtěch

Příloha 7 – Jiří

Příloha 8 – Michaela

Příloha 9 – Milan

Příloha 10 – Mirek

Příloha 11 – Libor

Příloha 12 – Josef

Příloha 13 – Adam

Příloha 14 – Zdeněk

Příloha 15 – Jakub

Příloha 16 - Lukáš

Příloha 1 – Maroslav

Drahý příteli,

píši ti, protože jsem našel nový smysl života. Ta věc, ve které jsem, seznal své štěstí je hudba. Magická hudba, která má mnoho tváří. Je to hudba, která již věky pomáhá lidem vyjádřit jejich pocity, taková hudba, která vyjadřuje radost, smutek, klid, zlost. Nevím, který z hudebních žánrů či stylů je tak univerzální pro vyjádření pocitů. Podíváš-li se na všechny velikány tohoto způsobu vyjadřování, můžeš spatřit fantastickou rozmanitost písní. Od písniček popisující společenskou situaci pisatele (Born Under A Bad Sign), přes písně o oblíbených autech a krásných ženách (Mustang Sally), až po nejobsáhlejší téma, nenaplněnou či zhrzenou lásku k ženě (So It's Like That, Since I've Been Loving You).

Z pohledu hudebníka je charakterizace tohoto nektaru pro sluch také velmi zajímavá. Jedná se o velmi jednoduchou formu, v zásadě tři akordy. Je až fantastické co se v těchto třech akordech dá vyjádřit. Tonika charakterizuje základní náladu písně, zda-li je radostná–dur či smutná–moll. Změnou jediného tónu se dá určit nálada písně. Není to naprosto fantastické? Subdominanta nám rozšiřuje píseň harmonicky a zvyšuje napětí, až jako kdyby říkala, co se v dané chvíli stane. Posléze následuje pád zpět na toniku, což zmírní napětí ze subdominanty. Následuje výstup na dominantu, kterou celá forma graduje a zde je napětí nejvyšší, lehounce snížíme napětí sestupem na subdominantu a zpět na toniku. Celý cyklus se může opakovat.

Co se týče sóla, tak to je úplně jiná takřkajíc „písnička“. Ano, všichni začínající kytaristé se učí díky této hudbě základní sóla. Dáme jim pět tónů a dělejte si s nimi, co chcete. Tady ale nastupuje ta nádhera této hudby. Pro muzikanty je to nejjednodušší, ale také zároveň nejsložitější hudební styl. Nejjednodušší v tom slova smyslu, že forma obsahuje „jen“ tři akordy a pro hru sóla nám stačí pět tónů. Každý přece dovede zahrát pět tónů a občas je vystřídat a kombinovat, už jsem viděl spoustu takových „solistů“. Ovšem následně přichází zrada. Nádhera této hudby je v tom jak každý dovede těchto pouhých pět tónů interpretovat. Vyjádřit je. To je to, co každý hledá. Dynamicky rozvinout danou melodii, která vychází ze samotného nitra onoho člověka. V sóle takového kytaristy, který se nebojí a ví jak dát průchod svým pocitům, lze poznat jak se v danou chvíli cítí. Jaké pocity jej zrovna v nitru ovládají, jestli je to smutek, radost, zlost či klid. Takový muzikant nemusí mít ani žádnou perfektní techniku, abych poznal, že takový člověk má co vyjádřit a jde mu to přímo ze srdce.

A to, Ludvíku, můj starý - a dalo by se říci - ano! Vlastně jediný dobrý příteli, je BLUES (Cimrman, nemusíš tam dávat ;). Vše obsahující hudba, která mi pomáhá překonávat životní situace a je mi neocenitelnou oporou.

Příloha 2 - Pavel

text, zpěv, harmonie, rytmus, sóla nástrojů, opět všechny složky jsou srašlivě podstatné podle toho, jak se k blues interpret chce zrovna stavět - beru-li blues jako Život a filozofii, pak je nejjednodušší asi text a jeho interpretace - feeling, ať už chci smutnit, vykřičet se, oslavit něco, postěžovat si atd... Tak to vnímám nejvíc. Ani na tom dvanáctkovém kole vlastně tak nezáleží, a přece někdy strašně ano - "Blues je dvanáct taktů, který vždycky spočítám." - taky strašná pravda. Blues mě moc baví! Byť jej nejčastěji kombinuji s folkem, rockem až country, aby nebylo hudebně pořád to "stejně", ne však ta každou cenu, kolikrát stačí jen *jeden akord nebo rif a nechat tu modrou mašinu jet*

Příloha 3 - Jan

Blues pro přítele

Víš, příteli, já ti něco povím. Blues, to není jen tak obyčejná hudba, kterou může hrát každý. Neříkám to proto, že bych se chtěl nějak vyvyšovat, že si ho občas taky zahraju, ale opravdu si myslím, že blues nemůže hrát například nějaký 15 - ti letý šampóněk s nageľovanými vlasama, aby na to sbalil nějakou holku. (jako by to někdy šampóneci dělali..., ale jako příklad to postačí) Sice může říkat, že hraje blues, ale blues to v pravé podstatě nikdy nebude. Blues, to je totiž hodně o duši člověka, který ho zpívá. Není to póza, není to prostředek na balení holek a není to ani žádná masová záležitost. Je to odraz nitra člověka přenesený do hudby.

Oni už ti staří černoši, co s ním přišli, to byli chlapi, kteří něco prožili. Ať už veselého, tak smutného. A pod tyhle své životní příhody hodili pár akordů a mělo to obrovskou sílu. Sílu mnohem větší, než jakou má většina dnešních populárních hudeb vůbec šanci kdy aspoň z poloviny udělat. Ona totiž ta popina je hlavně o tom: „Zatrsat, zatrsat, paráda, párty, holky, vodka s džusem, super, žádná křeč.“ A jakmile koncert skončí, tak máš v hlavě akorát šelest z přehulených repráků, protože potichu se to poslouchat nedá. Ale když přijdeš na koncert nějakého poctivého bluesmana, pokud aspoň trochu chceš, tak se ponoříš do té jemné, a zároveň drsné hudby a jen ji necháš na sebe působit. A když koncert skončí, tak jdeš domů a v hlavě ti krouží několik otázek, na které se snažíš najít odpovědi. Prostě tě to přiměje zamyslet se sám nad sebou. Někdy dokonce i přehodnotit některé své životní postoje.

A co teprve, když si sám nějaké své blues napíšeš. Nemusí to být nic složitého, stačí obyčejná dvanáctka. Prostě vezmeš něco ze svého života, co ti už dlouho leží na srdci, a jdeš to ze sebe skrz hudbu dostat ven. Kdyby si lidi, místo toho, aby pořád na všechno nadávali, nebo seděli s depkama v koutě, raději hodili ty věci, co je štvou, na papír a vzali do ruky nějaký hudební nástroj, ať už kytaru, banjo, housle, nebo co já vím, bylo by jim líp. I jejich okolí.

Možná to celé, co ti tady píšu, působí, jako bych sám potřeboval vystřízlivět z nějaké podivné mlhy, naivity, ale věř mi, příteli, je to pravda.

Příloha 4 - Ondřej

Dobrého dne přeju.

Mno ...jsem sice muzikant, leč blues jako takové hraju okrajově.

Na druhou stranu jej občas textuji pro kolegy blesmany.

Pokud bych měl vysvětlovat osobě neznalé, asi bych to podal nějak takhle.

Blues vzniklo na americkém jihu jako pomoc (nebo odpověď) na těžkou práci otroků. Blues je přímým potomkem afrických spirituálů, což je ve své podstatě náboženská muzika.

Když se k chorálu přidá pomalý rytmus (pomalý a vytrvalý pracovní rytmus - krzevá jižanskému horku) je na světě praprablues. Otrokářství bylo zrušeno (bohudík) ale blues (taktéž bohudík) zůstalo.

Příloha 5 - Michal

Blues

I když blues vychází ze slova smutný, mě rozhodně tento pocit nezaplňuje, když hraji na klavír, tuto krásnou hudbu. Kdysi jsem si myslel, že v Bluesu si hraje každý hudebník, co chce v jakoukoliv chvíli a jak ho napadne. Tehdy jsem to nechápal, ale hudba se mi velmi líbila, a chtěl jsem se jí naučit hrát. Pamatuji si, jako kdyby to bylo včera, když nám pan Roučka s Lazzym vysvětloval, že Blues není záležitostí jedné hodiny, ale je to hraní a učení na celý život.

Tudíž jsem se začal učit ze zvědavosti. Je to neustále pro mě něco nového. A opakovaně objevuji a přicházím na nové způsoby improvizace a její interpretaci. Předtím než jsem začal „přičichávat“ k této hudbě, učil jsem se klasickým skladatelům. Snažíte se interpretovat skladbu co nejdříve podle skladatele, což mi nepřinášelo takové potěšení. Proto se mi líbí u Bluesu ta možnost projevit ve skladbě své pocity, náladu, emoce a momentální rozpoložení. Vlastně svou hrou mohu komunikovat s okolím.

Hudba je komunikace. Při Bluesu to platí sto násobně. Ze svých emocí a pocitů si v hlavě vytvářím melodii. Tu zpracovávám a pokouším se ji převést na klaviaturu. Musíte vnímat každý tón, protože každý z těchto tónů, které onu melodii tvoří, mají svou podstatu v načasování, procítění a délce. Když se záměr podaří, povídáte si buď sám sebou, nebo s lidmi, kteří vás poslouchají. Nejvíce mě baví hrát s jiným hudebníkem. Při hraní s druhým se snažím navázat kontakt prostřednictvím nástroje. Místo slov, tóny, místo vět, melodie. Bohužel, se mi to podařilo jen jednou v životě, ale ten pocit! Máte zavřené oči, nevnímáte okolí, slyšíte jen hudbu. Posloucháte svého kolegu a víte, co hraje, co si myslí a co vám asi chce říct a vy snažíte se o to samé. Takové hraní může trvat ji deset či více minut a necháte v sobě proudit jen energii, která z bluesové improvizace vychází.

Blues je pro mě um, celoživotní vzdělání, při kterém rozvíjíte sám sebe a zdokonalujete se v hraní jakéhokoliv nástroje. Dal mi mnoho možností a je jen na mě se učit a hrát dál. Je to droga!

Příloha 6 - Vojtěch

Vážený pane Lazare.

Myslím si, že na blues je nejpříťažlivější to, jak málo interpreta svazuje.

Když hrajete pentatoniku- fajn. Když přihodíte nějaký další tón navíc- taky dobrý.

Nemusíte (jako jiní „styloví“ muzikanti) konstruovat složitá zdůvodnění- proč a jak- a dokazovat

jak intelektuálně se skladby „zmocníte“. (Kdo to líp okecá je král.)

Myslím, že na blues je nejlíp poznat, že muzika je především komunikace a ne soutěž.

V blues se pablí s nástrojem či mikrofonem pozná nejlíp.

Albert Collins, dokázal s jedním tónem ve čtyřech (nejsem si jistý) taktech víc, než mnohý se složitými běhy.

Prostě hlavní je mít co říct a v blues to jde snadněj.

Víc asi nemám co dodat.

Doufám, že Vám moje plky k něčemu budou.

Snad se nějak dostanu k Vaší práci a počtu si.

Váš V 30.

Příloha 7 - Jiří

Blues možno na rozdiel od zľudoveného poňatia vnímam ako emóciu kladnú. blues ako hudobná forma si spájam so zábavou a rôznymi jej prvkami. Nakoniec pri speve a počúvaní blues v černošských juke joints išlo o to zabaviť sa, dostať sa do dobrej nálady, zatancovať si, alebo si inak užiť napríklad so ženami. blues je teda veľmi živelný... otroci pracujúci na plantáži si tiež pri práci spievali aby sa im lepšie robilo a aby v sebe vzbudili „silu“. samozrejme vidím v tejto hudbe vyjadrenie osobného postoja a citového rozpoloženia ale zase si myslím, že aj keď môžu byť texty bluesových piesní vážne výsledok po zaspievaní/zložení/zahrani je úľava duše, čiže akási katarzia, prechod, zbavenie sa negatívneho pomocou osobnej výpovede, teda opäť pozitívny výsledok. Blues má tešiť.

čo sa týka hudobnej štruktúry je okrem formy, teda bluesovej dvanástky najdôležitejší rytmus, ktorý dokáže človeka vtiahnuť do akéhosi tranzu a repetíciou vzbudiť spontánnu potlačanú človečiu živelnosť. ja tvrdím, že blues ako hudba je bližší tempám rýchlym než pomalším a vôbec nemusí byť smutný, ba práve naopak je veľa krát veselý a v jeho textoch sa dá nájsť veľmi veľa vtipných prvkov a tak ho mám uložený ja.

Dnes sa bluesová muzika často zamieňa s muzikou rockovou, ktorá možno prebrala formu ale rytmicky je postavená trochu inak. To sa týka hlavne zamieňania bluesrocku s bluesom, čo je rozšírené v našich zemiach, kde blues počúvali hlavne bigbítáči a to v časoch komunizmu keď sa naozajstné blues k nám ani nemohlo dostať. Pre mňa blues musí v rytme obsahovať swingujúce prvky a teda aspoň náznaky synkop, čo vlastne vychádza z černošskej tradície, myslím si, že blues sa nedá hrať, v terminológii rytmiky „rovno“. do bluesu sa musí dať ladne knísať a nie metať hlavou., rytmus bluesu musí vedieť zdvihnúť spontánne kútiky úst. Na slovensku vládne konsenzus, že blues je stredného rodu. Ja mám pocit, že jeho živelnosť/prirodzenosť/impulzivnosť ho skôr predurčuje na rod mužský.

Příloha 8 - Michaela

Líbí se mi různé hudební žánry a vyvolávají ve mně různé reakce. U blues je to velmi intenzivní příjemný fyzický pocit - nejradši mám pomalý táhlý blues ve 12/8 taktu. Jako by se mi při tom po těle rozlejal med nebo nějaký likér, něco hustého, sladkého a teplého (možná i lepkavého :-). Je to rytmem a harmonií, texty u hudby obecně moc nevnímám, většinou ani u blues, i když za typické považuju takové ty krizové životní situace.

U živé produkce stačí pár tónů, okamžitě je mi fajn, je to plně omamný :-). Teď jsem byla ve Frýdlantu a při koncertu Luboše Andršta s bandem jsem si to zase ověřila, že to spolehlivě funguje.

Hraji na bicí a ten základní pomalý 12/8 takt se mi moc dobře hraje, zní pěkně, i když se hraje jednoduše, přitom nabízí dostatek prostoru pro experimentování. O pentatonických stupnicích jsem něco zaslechla, ale nevím nic, ani bych asi nic nepoznala. Hraju ještě s kytaristou a klávesistou a oni občas nějaké akordy nebo nápady označují jako 'blues', ale mně to blues nepřipomíná, protože ho pořád ještě omezuju na ten svůj výše zmíněný oblíbený styl.

V poslední době se snažím blues věnovat větší pozornost a poznávat právě i další charakteristiky blues a taky si všimnout skladeb, které jsem dřív nepočítala do blues. A vůbec se snažím líp zorientovat, protože bych ráda pronikla hlouběji do tohoto žánru a víc se o něm dověděla.

Nepostupuju systematicky, spíš když mi něco přijde pod ruku.

Příloha 9 – Milan

No, proč blues. Na blues si nejvíce cením jeho osobitosti, témat která řeší, jak hledá životní východiska.. toho souboru informací, který nese, přecházejí z generace na generaci, té hluboké životní moudrosti, schopnosti pozorovat a pojmenovávat věci okolo, náš svět, život.. Ta ryzost, vřelost, pochopení, upřímnost.. skutečné umění zrcadlí stav světa, je obrazem doby, odhaluje vztah autora k světu, je to jeho osobní vyjádření, předkládání svého vidění věcí, odkrývání sebe sama.. blues na tomto stojí, je neupřímnější, nejpřímnější, nepředstírá, nezaujímá zbytečné pózy.. jde vždy k podstatě.. (pokud je tedy upřímné.. existuje spousta interpretů, která hraje hry, je nějak vypočítavá- i v tomto žánru, ale zde je to snadno odhalitelné) Blues přitahuje určitý typ lidí, zda se.. já jsem tím typem člověka, proto mne oslovilo, našlo si mne.. první bluesové nahrávky jsem zaslechl asi v 16 letech, kamarád nahrál pár skladeb z vysílání Českého rozhlasu, byl tam duet Johna Lee Hookera s Bonnie Raitt, I'm In The Mood, dobře si vzpomínám.. to je 22 let zpět Potom si vybavuji svou první bluesovou kazetu, živák Luthera Allisona od vydavatelství Charly Records, také z tohoto období střední školy.. Poslechl jsem si toho od té doby mnoho, ale inklinace k blues byla vždy silná a jasná.. a už se to asi nezmění.. ještě poslední dobou zase po několikaleté pauze objevuji jazzové nahrávky přelomu 50/60- tých let.. Jinak mám rád i velice tvrdé, moderní kytarové blues..

prošel jsem si téměř veškerou populární hudbu a jazz 20. století, rock'n'roll, beat, folk, soul, funk, rock (ten velice podrobně, zejména klasický), pop.. ale po čase jsem si uvědomil, že ty pro mne nejlepší kusy, z jakéhokoliv žánra, jsou silně inspirované blues.. nebo řeší podobná témata, je z nich cítit.. Nebaví mne skladby typu, dnes se koná mejdan, tenhle bourák chci mít, válečník s'al draka, nejlepší holky maj větší prdel a podobně. Což, neznamená, že nemám rád pěkná auta (ideálně staré ameriky), ženský zadky i to ostatní a nebaví mne občas zapářit.. jen si nejsem jistý, že je o tom nutné zpívat a sdělovat to světu, stejně, jako že když se hodně napiju, musím se jít vychcat.. jsou informace, které jsou zbytečné Nebaví mne hloupý pop, párty muzika.. ať už je to nějaký disco, pivní rock z Teplic kašparů, kteří dostanou milion za plnej stadion, dechoffka alá Eva a Vašek ze samohrajek, písničky pro náctileté, písničky pro mámy u ploten, písničky pro manažery do autorádia při cestě na jednání, písničky na firemní večírek, písničky na rodinná setkání, písničky na letní dovolenou.. sračky všech žánrů, prostě.. protože jsou obrazem světa, který mne nezajímá.. to je svět kšeftu, peněz, pachtění se za spoustou krámů, svinění planety, svět závisti, zlodějen, válek.. to je k ničemu.. Takže asi tak.

Příloha 10 - Mirek

Ahoj,

Blues mám rád už jen pro jeho historii. Je a byl to styl, ve kterém se můžeš položit naplno do sebe a vytáhnout ze sebe to co zrovna chceš. Radost , smutek , chtíč atd. Taky je to hodně stylová záležitost, bluesmani měli vždycky šmrnc a speciálně ti černí prvotřídní hlas plný emocí. Jako hráč blues můžu říct, že je to styl, v kterém je mnoho prostoru pro tvorbu, vyjádření sebe sama a neopustí mě jen tak. Moji oblíbení bluesmen: Jimi Hendrix, Buddy Guy, Muddy Waters, Little Walter, B.B.King, Steve ray Vaughn

Snad ti to stačí.

Příloha 11 - Libor

BLUES – ani dogma, ani konstanta

O tom, že na blues je dobrý maximálně tak na pohřeb, že jsou to cajdáky pro dříve narozené, že tenhle feeling už v „moderní muzice“ nemá co dělat, slyšíš kudy se jen protáhneš. To, že blues se nemá šanci vyhnout a ať posloucháš cokoli z oblasti rocku, popu, R&B, Hip Hop atd. přenechám hudebním teoretikům a historikům. Snad ta škatulka „blues“ v obchodě s cédéčky, myslím to oddělení „folk and blues“ nebo „jazz and blues“ či „cokoliv and blues“ v temném rohu obchodu, dobrém tak akorát pro úchyly, kotlíkáře nebo hudební fajnšmekry, které temná místa neodradí, zavedla blues někde na okraj lidského povědomí o hudbě.

Jednou za mnou v pauze mezi dvěma koncertními sety přišel rozzuřený pán a spustil, že to co hrajeme teda vůbec není blues, že blues zná, že jej zažil v tanečních, že znělo úplně jinak a že to tričko s logem Rolling Stones, které mám na sobě jen dokazuje jak jsme úplně mimo žánr někde ve vodách tvrdého bitu či jiné nestoudnosti co přichází přímo od d'ábla. Bubeník Zeli (také již starší ročník) se pokusil pánovi vysvětlit, že ony socialistické formy blues v tanečních, opravdu zněly dost jinak, ale že jsou i jiné zdroje ze kterých lze čerpat. Pán přesto odcházel rozhořčen a po cestě domů si jistě vybavoval melodii z mladých let.

Takže co je k sakru to „blues“? Na tuhle otázku, vám asi odpoví každý interpret i posluchač trochu jinak a dost možná bude obtížné říct, že se někdo z nich mylí. Také nemůžu poskytnout jednoznačnou odpověď, protože úhlů jak na věci nahlížet je mnoho.

Blues je určitě formou komunikace na minimálně mezinárodní, ale možná i intergalaktické úrovni. Jednoduše geniální formu tří-akordového blues intuitivně pochopí snad každý. Tak jednoduchá forma přitom poskytuje obrovský prostor pro vlastní uchopení, styl, feeling, sebevyjádření a to je podstatné. Mohou se potkat dva muzikanti, kteří spolu nikdy v životě nehráli, nemluví stejným jazykem, ale zahrají si spolu, jakoby se znali desetiletí. Nebude to nuda? Bude to dialog, protože když dva bluesmani hrají totéž, nesmí to být totéž. To, že hraje B.B. King, Buddy Guy nebo Albert Collins musíte zákonitě poznat po prvním tónu. Nooo, a nebo si zapamatujte, že Buddy Guy levou rukou hraje a ve druhé ruce drží hrnek s kávou nebo se rýpe v nose.... Blues je dost o charisma, o jedinečnosti...

Nemám moc rád dělení na černé a bílé blues, blues je vždy především lidské. Pokud ti někdo řekne, že nemá smysl hrát blues, protože jej necítíš tak jako starí mistři a nikdy jej jako oni nezahraješ, má pravdu. Stejně tak platí že nikdo necítí blues jako ty a nikdo jej nezahraje jako ty. Poselství těch černých velikanů nevnímám jako dogma ani konstantu.

Fakt, že blues bylo u svého zrodu metodou úniku z bezútěšné reality nebo poskytovalo možnost „vyřvat a vybrečet se“ je znát, přestože voda od bavlníkových plantáží někde z delty otekla už hodně daleko. Možná je jako zpověď, kde zpovědní tajemství je zcela veřejné. Nemusí být smutné, vždy ale proudí z emocí, ze života... Je jedno v jaké prdeli zrovna jsi, opravdu zle bude, až ti na kytaru praskne poslední struna.

Příloha 12 - Josef

Dobrý den, nechce se mi moc psát, takže takto:

Blues je nejen skvělá hudba, ale také životní styl, ke kterému patří dobrá parta kamarádů, alkohol, cigarety, a oduševnělí lidé, se kterými si budete skvěle rozumět, pokud máte také rádi blues.

S pozdravem Josef

Příloha 13 - Adam

O mém blues, krátce, snad podstatně, ač neúplně, hlavně modře ☺

„Hoši, to vaše blues... Hrejte ho, ale proboha nežíjíte!“ – věta jednoho blízkého kamaráda laika na naše blues-folkové konto v duu Dobrozdání svědčí o jasném obecném chápání blues. Nebo vtip – Co se stane, když obrátíš blues? ...že ráno vstaneš, vrátí se ti milovaná žena a v boudě ti obživne pes. Koneckonců téměř všudypřítomná fráze – I feel blue. Souhlasím, že většina bluesových věcí je smutných, hloubavých, hlavně intenzivních, taky vychází z kořenů a poměrů, které nebyly zrovna veselé, spíš syrové, o to však radostnější a šťastnější, když přišla příležitost, protože bylo čeho si v té bídě a dřině vážit. Navíc právě píseň je tím ideálním médiem, které nic nestojí – člověk se vyzpívá, uklidní, jako po cigaretě, po mši, dobrém obědě, spánku, milování, byť píseň sama o sobě uleví, ovšem nic nevyřeší – to už je na člověku. Co je blues – hudba? Co je blues – život, lidské bytí? Pro někoho to samé, pro někoho zcela oddělená záležitost, a věřil bych, že je to zatraceně poznat.

Blues jako ekvivalent něčeho nutně smutného? Kolik je v něm i vtipu a humoru, rozverně ironie, škádlivé radosti. Copak samotný věčně omílaný Muddy Watersův Hoochie Coochie Man – bluesová megastandarda je o něčem smutném a melancholickém? Podle mě je to o předurčení, chlapovi, který vyšel z chudých poměrů, ale teď je to velký pán a bluesman Muddy Waters, a Ted' si mě všichni poslechněte! Ted' jsem tady! a Ted' mě všichni zerte! Poserte se! protože to jsem JÁ! Největší Borec na světě! ...Možná až egoistická záležitost, což? ☺ Nebo Got My Mojo Working – copak se tu pláče? Pro mě je to blues o Mojo, jeho hledání a především nabytí, Mojo – lidské síly každého člověka, feeling duše, kterou můžu s pokorou prskat ohňostroje, klidně i točit ženskýma nad hlavou ☺, mám-li tu sílu dánu, to vnuknutí, nebo cítím-li ji v sobě a především lidé kolem tu sílu-energii-flujdum nějak vycit'ují a chtějí přijmat, dávají to najevo a vrací rádi zpět. Kdosi mi Mojo vysvětloval jako pojem z voodoo, někdo jako slangové slovo pro mužské přirození, ale i na tenhle výklad se dá lehce přistoupit, proč se bát dvojsmyslů. Kolik afrických, domorodých a jiných sošek všelijakých bůžků mají obrovský falus – ne aby pohoršovali, či byli sprostí, ale přáli lidem sílu, plodnost, úrodu – životu správné otáčky, muzikantovi feeling... Často jde o obyčejné a hezké lidové metafory, které normální člověk prostě lehce pochopí. Kolik toho máme v lidových písních schovaného v přirovnáních o ptáčcích, kteří by zpívali, jablíčkách, čerešních... (doporučuji Valašsko a Podluží – tam sa dokonca říká – Podlužské blues – fakt! ☺)

A blues podle mě je lidová muzika a pro mě navíc nezaměnitelný kořen veškerého bigbítu, populáru, funky, soulu, jazzu, taneční muziky, rnb... kořen mnoha koutů stylů, krom těch národních jako třeba šanson, či klezmer apod., kde si ale dokážu najít podstatu blues v podání interpretů a v textech.

Někde je blues slyšitelný zásadně, někde méně, někde nepatrně, ale je-li tam ten můj, najdu ho, nebo se sám ozve. Někteří by možná zaplakali, že pravou podstatou-kořenem jejich „bílé“ muziky je někde dávno udřený černoš v lánu bavlny – tradiční, gospel, spirituál, lidové blues. Třeba punk vnímám jako posunutý rocknroll a co je rocknroll ve své podstatě? – no zrychlené blues ☺. Za sebe mohu říct, že v kterékoli hudbě uslyším blues, ať už hudebně, feelingem, textem, drobným dojmem, tak to je hned moje muzika a dává mi sílu, dojíká mě a tak ji mám rád, byť mě vždycky jistě berou asi nejvíce sladeové jižanské riffy, zvuk dobra a foukačky, prožitý neafektovaný zpěv. ☺

Staří bluesmani hrají přece jednoznačně i folkově, a mísí styly, třeba nerozlučně s country. Když jsem slyšel poprvé Roberta Johnsona, tak jsem byl velice překvapený. Proč? Pač u

nás se blues zastavilo na tříakordové dvanáctce a zásadně drsném zpěvu – nesnáším, když s tím někdo takhle přijde na podium a většinou mu to taky nevěřím, jsem schopný i odejít. Prostě propadnu dojmu, že to není přirozené, tudíž ani upřímné – možná proto, že dotyčný člověk myslí, že když bude valit dokola tu trojakordovou dvanáctku a něco chrčet, že už to umí, že je to lehké a že to je přece blues, to přece víc není – OMYL!!! Blues vyžaduje obrovský cit a přirozenost – tu hlavně a takoví mistři existují a není to rozhodně jen v naučených prstokladech a drahém kombu a saku a kloboučku. Děkuji, že mi skutečné blues otevřelo oči. Rytmus v blues Howlina Wolfa, nejen u něj, akordy od jednoakordového riffu „pro každého“ až po složité akordické pochody snad do jazzu, určité „kolečka“-formy většinou platí, ale jsou i tací, kteří především doprovází svůj zpěv a člověk se nedopočítá zaboha – nemá to smysl počítat, jen se nést a vcítit ☺. Tím je Blues hodně otevřené interpretací každému, kdo má tu potřebu. Nedávno mi B.B King opět navodil svou Lucille (to prostě v jeho rukách není kytara, to je ženská se kterou to umí s bravurou, něhou a citem) pocit neuvěřitelně příjemného napětí, něčeho těsně před vyvrcholením, před výbuchem, s naprostým mistrovstvím jak a kam a kdy a jak dlouho šáhnout, a just to nepustil dál, beztak aby to napětí v člověku zůstalo a vytrysklo nakumulované až někdy v pravý čas do extáze, aby milované ženy, milované Lucille, byly obzvláště šťastné ☺. Možná i proto není blues Ona, ale Ten Blues nebo To Blues, aby pro Ni mohlo zpívat, když se zrovna příběh odvíjí tím směrem touhy po polovici, po lásce ☺. (Hodně podobně mě rozpustilo moc moc povedené a postavené sólo Erica Claptona v písni Who Am I Telling You z desky Road to Escondido ještě s nebožtíkem J. J. Caleem – pro mě opravdová paráda - <http://www.youtube.com/watch?v=RDtYTxylGu4>) Tenhle pár náhodných a rychlých postřehů, překlepů a hrubek, myslím jasně vyvrací větu z počátku textu – blues nejde nežít! Ano, cítím v sobě stinné a smutné stránky, strach, mělkou vůli, lenost, sobectví, propadám melancholiím, sebelítostem, vzteku, žárlivosti i splínům, jsem možná podstatou klaun, který se přes svůj vnitřní pláč vnějškem skoro vždycky směje, mám rád tuhle muziku, tímto možná mám k blues blíž – ale je nás takových úplně podobných jistě ne málo, ne-li skoro každý takový nějak je. Pro mě tedy určitě blues = život. Chápat jej jen jako hudební žánr je škoda a málo. Nic na sílu, lidská podstata, běh událostí, jednou je dobře, jednou špatně, aby zase mohlo být dobře, koloběhy, přírodní pravidla, dobro-zlo, pravda-lež, síla, cnost, úcta k druhému, pokora, empatie, prožitek, energie, štěstí, radost, láska – lepší než náboženství ☺. Blues nic nepřikazuje, blues prostě Je. A my, co jej žijeme jako svou nějakou duševní podstatu, duševní stravu, jako nějakou svou příjemnou filozofii, svou cestu, svůj příběh, a ještě máme to štěstí, že se pro nás pojí a vyvěrá i hudbou, myslím za něj, za jeho dar, můžeme být šťastní, protože to uvědomění nabíjí a pomáhá, ač jak něco dává, tak něco bere – člověk se může vykřičet, vyplakat, vyhrát, rozpálit vášní, radostí, prožitkem, emocí – a je to opravdu Život. Každý ho má, každý má své blues, ač tomu třeba říká jinak, ač neumí ani brnknout nebo hraje třeba balalajku u Alexandrovců ☺ nebo na šamisen ☺ nebo poslouchá zásadně 2 Unlimited a s Johnnyho Wintera má tu nejubožejší omezenou prču – pač ví prd.

Tož tak . Ještě hodně bluesové polívčičky přeji všem ☺.

Příloha 14 - Zdeněk

Ahoj !

"Blues hraju pro to, že je to muzika pro chlapy a ne pro nějaké bábovky, bačkory, či sračky. Blues je zkrátka pořádná chlapská muzika se vším co k tomu patří: Velké srdce, Hloubka duše a pořádný koule. Blues je životní styl, je to svým ypůsobem stejně účinná modlitba jako Otčenáš či zdrávas Maria. Jako Křesťané mají svou Bibli, Židé Tóru a Muslimové Korán, tak Bluesmani mají vždy po ruce foukačku, kytaru, klavír či jenom hlasivky a těmito nástroji vyjadřují svou touhu po klidu, štěstí, spokojenosti a lásky. Blues je zkrátka pro mě osobně úžasná životní filosofie..."

Příloha 15 - Jakub

Proč zrovna blues? Říci proč zrovna to či ono člověk dělá, není až tak jednoduché. Vlivů je totiž mnoho. Pominu-li vliv rodiny, školy, masmédií, region, kde žiješ, pořád ještě zůstává mnoho dalších vlivů.

Když jsem poprvé viděl a slyšel někoho hrát na vlastní oči na kytaru, bylo mi asi sedm roků. Dalších zhruba sedm roků trvalo, než mi rodiče koupili mou první kytaru. (Byl jsem ovlivněn svými staršími kamarády a hlavně se nehrál jen folklor a mainstream tehdejší ČSSR.) V sedmnácti letech přišla má první kapela. Měl jsem štěstí. V uchu mi už dávno zněl bluegrass a najednou jsem byl mezi těmi, ve své době nejlepšími v celé Ostravě a přilehlém okolí do 400km. Nevěděl jsem to, co vím dnes, že mnohé písničky jsou předělávky bluesových songů, irských, anglických a dalších ať lidových či umělých písní, na jejichž základech se formoval bluegrass. Tehdy poprvé jsme měli v repertoáru i blues se svou obvyklou harmonií a počtem taktů.

Stále však jsem nebyl kytaristou, který by blues hrál programově. To přišlo až o mnoho let později. (viz. www.jirimiza.cz – O mně) Country blues, které mi zabrnkal kamarád na konci devadesátých let minulého století bylo startérem mého opětovného hraní na kytaru. Přirovnal bych mé okouzlení bluesovou hudbou k tomu, jako by člověk toužil celý život vidět třeba moře. Nemůže se k němu vypravit, až najednou konečně na konci života stojí na jeho břehu a všechno to krásné, co si o něm představoval, v tu chvíli vidí, slyší a cítí. Fascinace. Tak to působilo. Člověk se najednou najde. Nejsem z těch, kteří dokážou klouzat jen po povrchu, a proto kromě hudby samotné jsem začal sbírat i informace o historii blues. Četl jsem a poslouchal. Od rána do večera, a to mi zůstalo dodnes, poslouchám bluesové nahrávky všech odnoží. Stále však mám nejraději, když v nich zní akustická kytara nebo rezofonická kytara. Blues se stalo pro mě „jedinou poslouchatelnou hudbou,“ a to pro svůj rytmus, melodiku, způsob vyjádření, i schopnost ovlivňovat jiné žánry, možnost přidat se k ostatním, kteří to už rozjeli, a ty se neztratíš v přemíře intelektuálních kudrlinek. Nejsem často vidět na pódiiích, ale nejsem až tak ješitný muzikant, aby mi to působilo splíny. Mám dnes blues natolik rád, že si ho hraju k vlastní potěše doma jen pro sebe a blízké, byť koncerty jsou samozřejmě taky důležité. (Je to dáno nejspíše mou povahou, že mávnu nad ledašcím rukou s gestem, to je dobrý.) Pár lidí mi řeklo, (mezi nimi i dramaturg Blues Alive) že své blues i žiju. Možná je to v tom, o čem se v blues zpívá, že to rezonuje s mým bytím. Nejvíce pak na mě působí zřejmě zjištění, že dokážu vyjádřit a přenést na lidi to, o čem ta moje muzika je. Nemusí to být zrovna intelektuální folk, nemusí to být zrovna brilantní technika hry na nástroj, co zaujme posluchače, ale mělo by to být něco, co přinutí posluchače nejen podupávat do rytmu, ale poslouchat i slova, měla by to být opravdovost a živost. Trvalo mi to poměrně dlouho, než

jsem našel svou „parketu“, své vlastní vyjádření, svůj styl. Ve chvíli, kdy jsem se našel, jsem pocítil, že je to kousek mého já. I pro ten libý (ne samolibý) pocit je pro mne radost hrát blues.

Příloha 16 – Lukáš

Blues poslouchám protože často zobrazuje život v jeho podobě, taky uvolňuje, ty tóny, nikam to nespíchá využívá každou barvu a délku, veme si to nejkrásnější z nástroje, a často zpěvák textem vyobrazuje svoji nenávist k něčemu/někomu, nebo jen o ženách, o zážitcích. Prostě má to 2 strany mince, ta radostná, a ta tvrdá, zlá, ... Ale proč to poslouchám / hraju ? Protože člověk si při poslouchání/hraní odpočine, uvolní, zapomene na strasti ... To je nějak tam můj pohled na Blues => Doufám že to stačí a že alespoň trochu jsem přispěl =>